

БІГЛИ КОНІ...

За трьома високими ясенями на перехресті кінчалось село. Далі дорога вела в Малі Млини. Кілька тижнів тому Віталько з мамою їздив до міста – купувати шкільну форму. Перше село, яке вони проїхали автобусом, і називалося Малі Млини.

З усіх сіл, які проїхав автобус, Малі Млини найбільше сподобалися Віталькові. Не так село, як річка в ньому. Особливо міст. Справжній великий міст – довгий, мурований, із металевими поручнями обабіч. Не те, що в них, коло маленького ставочка.

І річка широко розливалася з-під мосту, випливала з бурхливого шумовиння піни. А ставу по другий бік мосту і краю видко не було.

І звалися вони разом – річка і став – Бужок.

Віталику, звісно ж, найбільше сподобалося місто. Але воно далеко, їхати до нього довго, а Малі Млини з великою річкою Бужок – ось вони, поряд. Тільки-но рушили автобусом від трьох ясенів скраю села, як одразу ж опинились у Малих Млинах.

Щоправда, автобус ниньки вже пішов уранці, тепер буде аж після обіду. Але ж це зовсім поряд – і річка, і став, і міст...

Після поїздки до міста Віталько весь час мріяв потрапити до Малих Млинів. І ось, мабуть, сьогодні настав такий день. Льонько вже тиждень, як у таборі відпочинку, Федя Халамендру відвезли до другої бабусі аж під Летичів, – чого ж Віталькові самому нудитись удома?

І він вирушив у дорогу.

Село скінчилося за трьома ясенами. І саме тут із-за кущів вибіг пес – великий, пелехатий, з обвислими вухами. Вибіг на дорогу й пішов просто на Віталька.

«Що, як вкусить?» – злякався хлопчик.

Він зупинився. Тікати? Ні, здожене. Та й навіщо показувати свій страх?

«Куди ж він може вкусити?»

Хлопчик глянув на свої руки й заховав їх у кишені. От і все, за руки не страшно, а все тіло й так покрите одягом. Хіба собака цього не бачить? Та ж розуміє, що може схопити лише за штани чи сорочку.

Лишилося, правда, відкритим лице. Але ж не настільки, мабуть, він злий, цей пес, аби кусати за щоку чи, скажімо, за вухо. Це ж боляче як буде!

Собака тим часом підбіг до Віталька, зупинився перед ним. Потягнувся вперед мордою, понюхав якраз там, де випиналася в кишені рука. Але ж там штани! Як укусиш? І пес, видно, теж так подумав – махнув хвостом, обминув хлопчика й побіг до села.

Віталько полегшено зітхнув, витяг із кишень спітнілі руки й рушив далі.

Зараз йому спуститися в долинку, а за тим горбочком – уже й Малі Млини. Правда, щось їх не видно звідси, але це, мабуть, через оті дерева вздовж дороги.

Обабіч соші стиха шелестіли вже восковим стеблом пшениці, білі ромашки стояли веселими зграйками, метелик летів поперед Віталька, сідав на кожну квіточку червоного польового маку. Так услід за метеликом хлопчик і вибрався на горбок. Далі дорога злег-

ка опускалася вниз поміж ясенами і старими липами з вузлатими стовбурами.

Віталько йшов, метелик уже зник у пшеницях, обабіч сюрчали коники, угорі співали жайворонки, а Малих Млинів усе не було. Дорога хилилася вниз, робила довгий плавний поворот. Віталько втомився йти, сонце все дужче припікало, а село не з'являлося. Де ж воно? Тоді вони з мамою так швидко доїхали до нього!..

Віталька охопив розпач. Він то стишував ходу, то знову пускався хутчій. Он же, он за поворотом уже має бути село!

Дзументь бджоли у траві, привітно хитають голівками сині волюшки, жовтіють кущики цмину. А Малих Млинів усе нема!

Може, вернутися? Але як? Із півдороги? Не дійшовши до Бужка, до великого мосту?

Ні, Віталько не здавався. Він же добре знав: у долині має бути село. Тільки де вона, та долина? Довкола лише поля й дерева над шляхом.

Та ось праворуч зазеленів лісок. О, то це ж за ним уже й село!

І справді, лишень поминув сосновий лісок, як перед ним розгорнулася долина, а на ній – Малі Млини. Як близько було їхати автобусом! І як далеко йти пішки!

Віталько вже ледь переставляв ноги, піт котився йому з лоба. Але він знав, що за цією ось вулицею – міст. Великий міст на великій річці Бужок.

Він ловив на собі цікаві погляди дорослих маломлинців, трохи насторожені – дітей. Але не зупинявся, ішов уперед.

І ось вона – річка! Ось він – міст!

Праворуч, ген-ген, що й оком не дістанеш краю, розкинувся широкий став. На березі й у воді галасували діти.

Віталько подався ліворуч, до металевих поручнів. Схопився за них руками і глянув униз. Пригадав, як вони із хлопцями гасали під містком у своєму селі, і загукав:

– Бігли коні під мостами
З золотими копитами...

Але й сам ледве почув свій голос. Далеко вниз, з-під містка, виривався могутній потік води. Він гудів так, що глушив усе довкола. Вода кипіла, бушувала, піна металася в різні боки, потім, підхоплена водою, стрімко мчала в річку. Наче коні-велетні великим табуном виривалися з-під греблі, і білі гриви їхні металася навсібіч.

Ті коні мовби підхопили Віталька на свої спини, окутали гривами й понесли на собі. Він стискав поручні, неначе поводи золотих вуздечок...

Додому Віталькові йшлося легко та весело. Він побував коло мосту через Бужок! Він побачив отих чарівних коней із золотими копитами!

Його не лякала довга дорога назад. І справді, скоро вийшов із села й уже проминув лісок.

Раптом почув якийсь шелест позад себе. Віталька наздоганяв велосипедист.

Хлопчик зійшов убік, аби дати дорогу, але велосипедист зупинився коло нього.

– Ти звідки йдеш, Вітальку?

Це був дядько Микола, з їхнього села.

– Із Млинів ідеш? – знову спитав дядько.

Віталько лиш зібрався відказати, що так, але дядько Микола й на цей раз випередив його:

– Сідай, та й поїдемо. Сідай-сідай...

Він підсадив хлопчика на раму.

– Ну, поїхали.

Дорога йшла трохи вгору, але дядько Микола крутив педалі без натуги.

– А ти що, автобусом їхав у Малі Млини? – знову спитав дядько.

– Ні, пішки.

– О, – здивувався той. – Так далеко – і пішки. А чого? До тітки, чи що?

Віталько зайорзав на рамі, щось муркнув у відповідь. Не міг же він сказати, що ніякої тітки в Малих Млинах він не має, що хотів побачити річку, міст і як падає з-під нього вода...

Але дядько не прислухався до нього – крутив педалі.

Велосипед легко котився узбіччям дороги, повз ромашки, волошки і цмин. Та ще високі петрові батоги де-не-де привітно кивали синіми квітками на стеблі.

Невдовзі вони опинилися під селом. Справді, скільки там тієї дороги! Не те, що пішки йти.

Під трьома ясенами Віталько зійшов із велосипеда: дядькові Миколі було в інший бік.

– Спасибі, що підвезли, – подякував хлопчик.

– Пусте, – усміхнувся дядько Микола.

Віталько підстрибом побіг додому. Добре, що дядько підвіз його аж у село. І що так його нічого й не розпитував. Хіба про все розкажеш?